

statistisk Materiale. Da vi i sin Tid gennemførte Alderdomsunderstøttelsesloven, og vi derved imødekom et retfærdigt og uafviseligt Krav fra alle gamle Mennesker i Landet, som ikke vare i Stand til at ernære sig selv, hørte vi ganske vist ogsaa Tale om, at der ikke forelaa et tilstrækkeligt statistisk Grundlag, men der blev ikke fra nogen Side paa Rigsdagen tillagt denne Indvending en saadan Betydning, at man af Hensyn hertil skulde undlade at opfylde, hvad der erkendtes for at være Samfundets Pligt. Jeg ser paa samme Maade paa den foreliggende Sag. Det benægtes ikke fra nogen Side, at de udelukkede Arbejdere — Landarbejderne, Fiskerne, Søfolkene — have et retfærdigt Krav paa, at der drages Omsorg for dem, naar de under Udførelsen af deres Arbejde komme til Skade; det erkendes fra alle Sider, at dette Krav ikke kan afvises, men at det er Lovgivningsmagtens Pligt at imødekomme det. Naar man nu siger — og det var det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) ogsaa inde paa — at det, der her foreslaas, kun er en Begyndelse; og at den Opgave, der her foreligger, meget godt kan løses stykkevis, saa indrømmer jeg Rigtigheden heraf. Der er i og for sig intet til Hinder for, at denne som andre store Opgaver løses stykkevis; en nødvendig Betingelse for, at dette kan gaa an, er det dog, at Begyndelsen er saaledes, at Fortsættelsen og derved den hele Reforms Løsning bliver mulig. Begynder man paa Opførelsen af en Bygning, maa det fornøftigvis iagttages, at det, der bliver udført, kan komme til at passe ind som Lød i den hele færdige Bygning. Men hvis vi nu faa denne Lov for en enkelt Klasse af Arbejdets Invalider, vil ingen kunne være i Tvivl om, at der vil hengaa lang Tid — maaske saa mange Aar, at ingen af os kommer til at opleve det — inden vi faa de her udelukkede Arbejdere med. Thi det er jo givet, at Landarbejderne ikke kunne komme med paa den Ordning, som her er foreslaaet. Naar Landarbejderne skulle med, maa det ske paa et ganske andet Grundlag; men tror nogen virkelig, at vi, naar først denne Lov kommer i Stand, faa gennemført en Lov for Arbejdets øvrige Invalider, som er bygget paa et helt andet Grundlag, principielt forskelligt fra det, hvorpaa nærværende Lov hviler? Nej, det vil vise sig; at hvad der her vedtages, bliver en væsentlig Hindring for Reformværkets Fortsættelse.

Efter disse Bemærkninger til det ærede Medlem for Aalborg vender jeg mig til

det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen). Jeg forlader altsaa foreløbig den rigtige Fader til det foreliggende Lovforslag og vender mig til det ærede Medlem, der forleden Dag selv betegnede sig som Forslagets Stiffader. Jeg maa straks yde de to ærede Herrer min bedste Kompliment for deres gode Samarbejde. Det er et lige saa sjældent som skønt Familienbillede at se den rigtige Fader og Stiffaderen arbejde i trofast Samdrægtighed for den samme lille. Dette Familienliv fortjener Anerkendelse. Jeg skal i mine følgende Bemærkninger undgaa at komme ind paa den Afvej, som det ærede Medlem fra Aalborg slog ind paa. Jeg skal holde af Politik ude og kun holde mig til Sagen. Det ærede Medlem for Ringkøbing, der aabnede Debatten i Mandags, erindrede om, at det var ikke mindre end 22 Aar, siden Forhandlingerne om denne Sag begyndte. Det er en lang Tid; men jeg finder intet besynderligt deri. Hver Gang et stort Spørgsmaal frembyder sig til Løsning af Lovgivningsmagten, gaar der ganske naturligt en Række af Aar hen, inden Løsningen findes. Selv om der foreligger et historisk Grundlag, maa der ofte arbejdes paa Sagen i flere Aar, inden et Resultat naas. Jeg skal i saa Henseende blot minde om Revisionen af vor gamle Fattiglovgivning. Der gik mange Aar, inden vi naaede at faa en ny Fattiglov, og her havde man dog et historisk Grundlag at bygge paa. Naar man staar paa bar Bund, og Spørgsmaalet er stort og omfattende og forbundet med mange Vanskeligheder, saa er det endnu mere selvfølgelig, at der maa Tid til for at finde en forsvarlig Løsning, og jeg tror, at det som oftest er heldigt for Sagen, at man ikke kommer til en for hastig Afgørelse. Det værste, som kan times en stor Sag, er en umoden Afgørelse. Af dette Hensyn er man ofte betænkelig ved at skride til en Kodifikation af et Lands Lovgivning, idet man derved let kommer til at slaa foreløbige Meninger fast og at standse Udviklingen, skønt denne endnu ikke har fæstnet sig. Der fremkom forleden Dag en Udtalelse af det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), som jeg særlig lagde Mærke til; jeg fandt, at det var det sandeste Ord i hele hans Foredrag. Han sagde, at hver Gang, denne Sag havde foreligget for os, havde Behandlingen deraf haft Karakteren af at være en 1ste Behandling. Det er rigtigt. Vi have hver Gang saa at sige maattet tage Sagen op fra Grunden af; og hverken Regeringen eller noget af Tingene have haft